

«Σκέψεις για την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων»

Του Βασιλειάδη Μιχάλη Προέδρου ΕΛΜΕ Ροδόπης

Σ' έναν κόσμο που ψάχνει τις αξίες του, μέσα από τις στάχτες μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης και φτωχοποίησης και ζητά τη λύτρωση από τον εφιάλτη του φονικού ιού, η εκπαίδευση ταλανίζεται από επαναλαμβανόμενους εφιάλτες. Τυλιγμένοι στις μάσκες μας, βγαίνουμε κάθε πρωί στον αγώνα σε ένα κοινωνικό ναρκοπέδιο. Σε ένα ιδιότυπο και πρωτόγνωρο πεδίο βολής, με διάπλατα μάτια του φόβου και της θλίψης ψάχνουμε εναγωνίως όλα όσα χάσαμε, όχι μόνο τώρα στον εγκλεισμό μας, αλλά και απ' την αρχή του 21ου αιώνα, του καινούργιου millennium: **τη ζεστή απλότητα της ζωής και τον ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ**. Μέσα στην υπερκόπωση των περιορισμών κυκλοφορίας μας, στην καταστροφή της οικονομίας, στην έξαρση των ψυχικών διαταραχών και της συναισθηματικής κατάρρευσης των ταλαιπωρημένων πολιτών, εμφανίζεται ως "φενάκη δικαίου" και πάλι η επιτακτική ανάγκη αξιολόγησης σχολικών μονάδων, με αυστηρό μάλιστα χρονοδιάγραμμα σε ταχείς ρυθμούς. Αναλύοντας τους δείκτες της εσωτερικής και εξωτερικής αξιολόγησης προκύπτουν ερωτηματικά αναφορικά με το ποιος έχει την ευθύνη για:

1. την αξιοποίηση του διδακτικού προσωπικού;
2. τη διαχείριση των οικονομικών πόρων;
3. την αξιοποίηση των σχολικών υποδομών;
4. τα προβλήματα της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης ;
5. Την εκπαίδευση μεταναστών και προσφύγων;
6. την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών;
7. Την έλλειψη σε διδακτικό προσωπικό ακόμη και τώρα;
8. Τις αιφνίδιες αλλαγές για τις Πανελλαδικές εξετάσεις, τις αλλαγές στα προγράμματα σπουδών Γυμνασίων -Λυκείων στη λογική του Δημοσιονομικού κόφτη και μόνο, χωρίς κανένα παιδαγωγικό διάλογο με την επιστημονική και εκπαιδευτική κοινότητα;
9. Την διαχείριση της πανδημίας στα σχολεία;

Όπως φαίνεται η σχολική μονάδα αλλά και οι εκπαιδευτικοί έρχονται να λογοδοτήσουν για τα χρόνια προβλήματα της εκπαίδευσης. Επίσης από την Υ.Α. για την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση των σχολικών μονάδων λείπει το ρήμα **διδάσκω** και έχει αντικατασταθεί από τα ρήματα ελέγχω, παρακολουθώ, εντοπίζω, αξιολογώ, ιεραρχώ και αλλά πολλά που μας παραπέμπουν σε έλεγχο (και τιμωρία;;;) γενικά της διδακτικής και παιδαγωγικής διαδικασίας. Βασική λειτουργία του σχολείου, η μορφωτική, παιδαγωγική, διδακτική και κοινωνική περιορίζεται σε 2 από τους 14 θεματικούς άξονες.

Η επιβολή μιας τυπικής διαδικασίας αξιολόγησης των σχολικών μονάδων φαντάζει τόσο άκαιρη, τόσο βεβιασμένη, τόσο προσβλητική, καθώς ανασύρει μνήμες των πρώτων χρόνων της οικονομικής λαίλαπας και κοινωνικής κατάρρευσης (και όχι μόνο). Πάντα, σε ώρες καταστροφής εμφανίζονται επικίνδυνες ανθρωποθυσίες, αυστηρές απαιτήσεις, ώστε να λυγίσουν οι πλάτες του κόσμου, να κουραστούν τα μυαλά με τυπολατρίες. Έτσι, φιμώνονται οι φωνές των κουρασμένων πολιτών, εξαιτίας μιας περιττής προσπάθειας να αποδειχθεί τι; Η Οδύσσεια του σύγχρονου εκπαιδευτικού, που παλεύει για να φθάσει στην ΙΘ'ΑΚΗ ενός κόσμου ανθρωπιστικών ιδανικών και ονείρων για μία ειρηνική και ουσιαστική ζωή. Η αναζήτηση της αλήθειας παραγκωνίζεται μέσα από αριθμούς, ποσοστά, τυπολατρικές διαδικασίες. Είναι δυνατό να μην είναι ολοφάνερη η αγωνία των εκπαιδευτικών, η υπερκόπωση τους σε αυτήν τη ζοφερή περίοδο, με δικά τους μέσα, ακόμα και ολημερίς μπροστά στις οθόνες των υπολογιστών τους, να γεννήσουν ψυχή μέσα από το άψυχο μηχάνημα, να κρατήσουν ζωντανή την ανθρώπινη υπόσταση και όχι μόνο μία τυπική διαδικασία διδασκαλίας; Να κρατήσουν στην ουσία όρθιο το εκπαιδευτικό σύστημα από την κατάρρευση; Αν θέλουμε μία ολόπλευρη, αξιολόγηση στην εκπαίδευση χρειάζεται να προηγηθούν παροχές: υλικοτεχνικές, ψυχολογικές, ηθικές. Οι άξονες της εκπαίδευσης, ο γνωστικός, ο ψυχολογικός, ο κοινωνικός, ο δημιουργικός έχουν στόχο την αναγέννηση της ζωής, την πίστη στον άνθρωπο, στη συνεργασία, στην αλληλεγγύη, στην ψυχοσωματική υγεία και ισορροπία. Η επιστήμη, η τέχνη, η ιστορία, το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον είναι εδώ, μέσα στα σχολεία μας. Η αξιολόγηση οφείλει να στοχεύει και να συμπεριλάβει πρώτα την ψυχική υγεία, τη θαλπωρή, την καταφυγή στην κοινωνική ομάδα, μακριά από τη βαρβαρότητα της εμπορευματοποίησης και των ψυχρών υπολογισμών. Με άλλα λόγια, η εκπαίδευση χρειάζεται την αγάπη, το φως, την εμπιστοσύνη, την τέχνη, τον πολιτισμό, την αθανασία της διάνοησης, σε συνδυασμό με την τρυφερή ματιά της θνητότητας. Αλλιώς, είναι μία στείρα μηχανιστική διαδικασία, που στεγνώνει τις ψυχές, που διασπείρει διχόνοια, ανασφάλεια, νευρώσεις, φόβο, έλλειψη ενσυναίσθησης. Με άλλα λόγια, ήρθε ο καιρός συνειδητά να απαιτήσουμε ενωμένοι αυτό που κινδυνεύουμε να απολέσουμε, την ανθρώπινη υπόσταση, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Οι εκπαιδευτικοί γνωρίζουν ότι είναι αντιμέτωποι με μια πολιτική που επιδιώκει τις «**μεταρρυθμίσεις**» ενάντια στη δημόσια ποιοτική εκπαίδευση με βάση τις κατευθύνσεις του Δημοσιονομικού Κόφτη στην παιδεία που ακολούθησαν όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις και υπουργοί παιδείας μέχρι τώρα από την αρχή της οικονομικής κρίσης. Οι εκπαιδευτικοί έχουν ένα και μόνο όπλο που όταν το χρησιμοποιούν **είναι ισχυρό**: Μαζική Ενωτική Αντίσταση.